

tilsvarende situation. Det eneste, der adskiller dem fra de ansatte, er, at de ikke har en kontrakt på, at de er ansat.

At man har udvidet det sådan, at man tager nogle elever og studerende med, nemlig dem, der arbejder med praktisk arbejde, redskaber og kemikalier og lign., er selvfølgelig udmærket, men det er på sin vis en ulogisk opdeling. Det er ikke særlig logisk, specielt ikke når man tænker på den måde, hvorpå vi normalt opfatter f.eks. en undervisningssituation, som jo er en arbejds-situation, hvor det i realiteten ikke kun er lærerne, der arbejder, men hvor eleverne forhåbentlig også forsøger at arbejde med at lære noget og løse nogle af de problemer, der findes. De er udsat for nøjagtig de samme ubehageligheder eller behageligheder, som lærerne er, men det kan godt være individuelt, hvor problemerne ligger: om der er træk, hvordan lysforholdene og temperaturen er. De er jo ikke ens i et lokale, hvor der er mange mennesker.

Dette spørgsmål har været behandlet igennem mange år, og derfor er det selvfølgelig udmærket, at man nu vil lave et tværministerielt udvalg og tale med den ene og den anden om det, men det er faktisk adskillige år siden, at eleverne og de studerende pegede på, at der var et problem her, at der var nogle ting her, som man burde se på.

Arbejdstilsynets direktør, Erik Andersen, udtaler i Ingeniøren nr. 51 i december 1994, at han mener, det er på tide, at arbejdsmiljøreglerne kommer til at gælde for elever og studerende. Jeg synes, det er vigtigt, at man følger ham og giver eleverne og de studerende det, jeg vil kalde et magtinstrument eller et demokratisk instrument, som jeg tror de vil være i stand til at håndtere og bruge på rette måde.

I Det Fri Aktuelt var der også så sent som for et par dage siden, nemlig den 1. februar, en længere artikel om de miljøproblemer, der var i institutionerne. Der har man reelt ikke mulighed for at sige: Nu er det for groft, nu tilkalder vi Arbejdstilsynet. I sådanne situationer synes vi, det kunne være rimeligt nok, at man f.eks. gav de voksne og i dette tilfælde ikke de ansatte, men forældrene, som jo måske i nogle sammenhænge føler et særligt ansvar for deres børn, mulighed for at sige: Nu er det for groft, nu skal der gøres noget ved det.

Så nytter det ikke noget, at kommunen siger: Jamen vi har gjort vores bedste, og vi har også nogle problemer med at få økonomien til at hænge sammen. I en sådan situation er det rart

nok, at de har mulighed for at sige: O.k., jamen så går vi til Arbejdstilsynet – nu er det for meget.

Når det drejer sig om daginstitutioner, har det faktisk en stor betydning for sundheden. Det har været dokumenteret i flere sammenhænge. For et par år siden var der en artikel af Anne Corintel i Ugeskrift for Læger, som påviste en klar sammenhæng mellem pladsforholdene i daginstitutioner og antallet af kvadratmeter pr. børn. F.eks. viste hun, at hvis at man øgede antallet af kvadratmeter med én pr. barn, sænkede man sygeligheden med 10 pct. Til orientering kan det oplyses, at man både i Norge og Sverige har langt flere kvadratmeter pr. barn i institutionerne, end vi har i Danmark.

Vi mener således, at dette spørgsmål er rimelig veldokumenteret. Der er problemer, og vi bliver jævnlig både herinde og andetsteds præsenteret for problemer, som burde være løst, og som man burde kunne gå mere håndgribeligt til værks over for.

Derfor har vi udarbejdet dette lovforslag, og jeg er enig med de forskellige ordførere, som siger, at det måske lægger en lidt bred ramme over til arbejdsministeren. Det er gjort helt bevidst, og det er gjort med den hensigt, at vi for det første gerne vil sikre, at alle dem, der er nævnt i lovforslaget, kommer ind under arbejdsmiljøloven, og for det andet vil vi gerne gøre lovforslaget hurtigt operationelt. Det vil sige, at nogle af de overvejelser, som arbejdsministeren nu putter over i sit tværministerielle udvalg, kunne udmøntes i de bemyndigelser, som vi lægger ind i vores ekstra paragraf om bemyndigelse til arbejdsministeren. For det er klart, at der skal tages nogle særlige hensyn til, hvordan det skal udformes i en vuggestue, i en børnehave, på en skole, på et universitet og deslige. Det kan ikke gøres på helt samme måde, som det bliver gjort i forhold til en privat arbejdsgiver. Det er vi klar over.

Simpelt hen for at undgå at gøre lovforslaget meget langt og kompliceret og ugennemskueligt har vi valgt at lave den meget korte form, som vi mener faktisk tilgodeser de behov, der er.

Samlet vil jeg sige, at vi håber, at man fra Tingets side vil støtte vores lovforslag. Det er rart, at flere af ordførerne faktisk støtter intentionerne i lovforslaget. Der lød både positive toner fra den konservative ordfører, fra den socialdemokratiske, fra SF og fra arbejdsministeren. Jeg synes, det er rart, at der trods alt er en vis forståelse for problemet, og vi kan så håbe på, at det